

Τότε μονάχα νοιώθει,
Με τὴ στερονή πνοή,
Πῶς ὅλοι μας οἱ πόθοι,
'Ολόκληρ' ἢ ζοῆ

Δὲν ἔχει νόημ', ἀλήθεια
Δὲν κλεῖ, σὰν τὰ γλυκὰ
Τὰ πρῶτα παραμύθια
Ποῦ ἀκοῦμ' ἐκστατικά !

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΗΛΕΠΑΘΙΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΟΥΣΕΙΣ

Ἐν Λονδίῳ ὑπάρχει σύλλογος γνωστὸς ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ἐταιρία τῶν ψυχολογικῶν ἔρευνῶν», ὅστις σκοπὸν ἔχει τὴν μελέτην τῶν μυστηριωδεστέρων φαινομένων τῆς ψυχολογίας, τὰ ὅποια διέφυγον μέχρι τοῦδε πᾶσαν ἐξηγήσιν, οἱ δὲ σοφοί, μὴ δυνάμενοι νὰ τὰ ἐξηγήσωσι, τὰ ἠρνήθησαν. Ἡ ἄρνησις εἶνε τω- ὄντι μέσον ἀπλοῦν καὶ κατάλληλον πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς πνευματικῆς κόπου, προκειμένου περὶ ζητή- ματος δυσεπιλύτου. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι καὶ πνεύ- ματα ἀνεξάρτητα, τὰ ὅποια δὲν ἐκπτοοῦσιν ἢ καινο- τομία καὶ αἰ δυσχέρειαι. Οἱ τοιοῦτοι ἔρευνῶσι μετὰ κριτικῆς λεπτολογίας καὶ ἀκριθείας καὶ συναθροί- ζουσι τὰς μαρτυρίας καὶ τὰς ἀποδείξεις, τὰς διαπι- στούσας τὴν ἀλήθειαν τῶν φαινομένων ἐκείνων. Καὶ θέτοντες ὑπὸ τὰς ὕψεις ἡμῶν τὰς ἀποδείξεις ταύτας, προκαλοῦσι τὴν ἡμετέραν προσοχὴν ἐπὶ φαινομένων, τὰ ὅποια ἀδυνατοῦμεν μὲν ἀκόμη νὰ ἐξηγήσωμεν, ἀλλὰ καὶ δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ τὰ ἀρνηθῶμεν, διότι τὸ ὅτι γεγονός τι εἶνε ἀνεξήγητον δὲν σημαί- νει καὶ ὅτι εἶνε ἀδύνατον. Πόσοι ἄνθρωποι ἐπὶ πα- ραδείγματι μεταχειρίζονται τὸ τηλεφῶνον, ἐνῶ ἀδυ- νατοῦσι νὰ ἐξηγήσωσι τὴν θεωρίαν του καὶ αὐτὸν τὸν μηχανισμόν του ; Καὶ ἐν τούτοις τὸ τηλεφῶνον ὑπάρχει.

Ὁ εἰρημένος σύλλογος ἀριθμεῖ μεταξὺ τῶν μελῶν του πλείστους Ἀγγλους ἐπιφανεῖς ἐν ταῖς ἐπιστή- μαις, τῆ φιλολογίᾳ καὶ τῆ πολιτικῇ, ἐν οἷς ὁ Γλάδ- στων, ὁ Σίδδερκ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κανταβρυγίας, ὁ Ῥόσκιν, καθηγητῆς τοῦ Πανεπι- στημίου τῆς Ὀξφόρδης, ὁ λόρδος Τένιςων καὶ ἄλ- λοι. Ἐχει δὲ καὶ ἀντεπιστέλλοντα μέλη μεταξὺ τῶν σοφωτέρων ἀνδρῶν τῆς ἄλλης Εὐρώπης.

Αἱ πρῶται ἔρευναι τοῦ συλλόγου, αἵτινες ὑποστη- ρίζονται ὑπὸ ὀκτακοσίων μαρτυριῶν, ἐδημοσιεύθη- σαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐν τόμῳ φέροντι τὸν τίτλον «Φαντάσματα τῶν ζώντων.» Τὸ βιβλίον μεταφράσθη καὶ εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τη- λεπαθικαὶ παρακρούσεις» ὅστις ἐκφράζει τὴν ἐξη- γησιν, ἣν δίδουσιν εἰς τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος φαινόμενα. Διότι διὰ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως *τηλεπαθείας* ἐννο- οῦσι τὴν ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως ὑποβολὴν ἰδεῶν.

Ἡ ὑποβολὴ ἔχει ἀποδειχθῆ σήμερον οὐ μόνον διὰ πειραμάτων ἐπὶ ὑπνωτισμένων ὑποκειμένων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων διατελούντων ἐν ἐγρηγόρσει καὶ ἄλλα καλῶς ἐχόντων. Ἐκ τούτου ὀρμώμενοι οἱ συγγραφεῖς τῶν *Τηλεπαθικῶν Παρακρούσεων* πει- ρῶνται νὰποδείξωσιν ὅτι τὸ πνεῦμα ἀνθρώπου τινὸς δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τοῦ πνεύματος ἄλλου ἄν-

θρώπου. ἄνευ τῆς μεσολαθήσεως λόγου, γραφῆς ἢ κινήματος.

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλησιν ἡ λέξις *εἶδωλον* ἐσήμαινεν *ιδεῶν, εἰκόνα καὶ φάσμα* ἐπομένως ἡ λέξις αὕτη φαίνεται περιέχουσα τὴν ἐξηγήσιν τοῦ φαινο- μένου τῆς *τηλεπαθείας*. Ὁ ἰδεῶν τοῦ ῥόδου, παρα- δείγματος χάριν, ὑφίσταται μόνον ἐφ' ὅσον ἡ ψυχὴ ἐνθυμεῖται τὸ ῥόδον καὶ δημιουργεῖ εἰκόνα ἢ φάσμα τοῦ ὁποίου ἔχει συνείδησιν. Ὁ Πλάτων ὁμως προῦ- χῶρει περαιτέρω ἀκόμη, φρονῶν ὅτι ἡ ἰδεῶν εἶνε οὐ- σία πραγματικῇ.

Μετὰ τὰ εἰρημένα δυνάμεθα, νομίζομεν, νὰ πα- ραδεχθῶμεν ὡς ἦττον ἀδύνατον ὅτι εἰς τινὰς σπανίας περιπτώσεις ἰδεῶν τις, δημιουργηθεῖσα ἐν τῷ ἐγκεφά- λῳ ἀνθρώπου τινὸς, καθίσταται αἰσθητῇ εἰς τὰς αἰ- σθήσεις ἄλλου ἀνθρώπου.

Οἱ συγγραφεῖς τῶν *Τηλεπαθικῶν Παρακρού- σεων* διατείνονται: 1) Ὅτι ἡ τηλεπαθεία, τουτέ- στιν ἡ μετάδασις σκέψεων καὶ αἰσθημάτων ἀπὸ δια- νοίας εἰς διάνοιαν ἄνευ τῆς μεσολαθήσεως τῶν ὄρ- γάνων τῶν αἰσθήσεων, εἶνε ἀναμφισβήτητος. 2) Ὅτι αἱ ὑπάρχουσαι μαρτυρίαι ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἄνθρω- ποι διατρέχοντες σοδάρην ἀσθένειαν ἢ ἐτοιμοθάνατοι ἐμφανίζονται εἰς τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς των. 3) Ὅτι αἱ ὀπτασίαι αὗται εἶνε ἀποτελέσματα ὑπερ- αισθητικῆς ἐπενεργείας τοῦ ἐνὸς πνεύματος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου.

Μεταφέρομεν παραδείγματὰ τινὰ ὀπτασιῶν ἐκ τῶν ἐν τῷ εἰρημένῳ βιβλίῳ συνειληγμένων ἑπαναλαμ- βάνομεν δὲ ὅτι αἱ μαρτυρίαι αὗται συνελέγησαν μετ' ἐπιστημονικῆς ἀκριθείας καὶ προσοχῆς ὑπὸ τριῶν μελῶν τῆς «Ἐταιρίας τῶν ψυχολογικῶν ἔρευνῶν».

«Οἱ Ν. Ι. Σ. καὶ Φ. Α. ἦσαν ὑπάλληλοι εἰς τὸ αὐτὸ γραφεῖον ὀκταετῆς συνεργασίᾳ τοὺς συνέδεσε διὰ στενῆς φιλίας καὶ ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως. Τὴν 19 Μαρτίου 1883 ὁ Φ. Α. ἔλεγεν ὅτι ἔπασχεν ἐκ δυσπεψίας καὶ μετέβη νὰ συμβουλευθῆ φαρμακο- ποῖόν τινα, ὅστις εἶπεν ὅτι ἔπασχε τὸ ἦπαρ αὐτοῦ καὶ παρέσχεν εἰς αὐτὸν φάρμακόν τι. Τὴν ἐπιούσαν ἡ κατάστασις του ἦτο ἡ αὐτῇ, τὴν δὲ μεθεπιούσαν δὲν μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον. Ὁ φίλος του ἔμαθεν ὅτι οἱ ἰατροὶ συνέστησαν αὐτῷ ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ δὲν ἐνό- μιζε σοδάρην τὸ νόσημα. Τὴν 24 Μαρτίου περὶ τὴν ἑσπέραν ὁ Ν. Ι. Σ. ἔχων πονοκέφαλον ἐκάθητο εἰς τὸν θάλαμόν του. Εἶπε δὲ πρὸς τὴν σύζυγόν του ὅτι ἠσθάνετο ὑπερβολικὴν ἔσθη. Μετὰ τοῦτο ἀνεκλίθη ἐπὶ τῆς θρονίδος του καὶ μετὰ μίαν μόλις στιγμὴν εἶδε τὸν φίλον του Φ. Α. ἰστάμενον πρὸ αὐτοῦ καὶ ἐνδεδυμένον ὡς συνήθως. Ὁ Φ. Α. προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα, μεθ' ὃ ἀπῆλθεν. Ὁ Ν. Ι. Σ. ἐνεθυμήθη τοὺς λόγους τοῦ Ἰωβ: «Καὶ πνεῦμα διήλθε πρὸ ἐμοῦ καὶ ἐφρίξαν αἱ τρίχες τῆς σαρκός μου». Καὶ τῶντ' ἠσθάνθη παγερὰν φρίκην δια- τρέχουσαν τὰς σάρκας του καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφα- λῆς του ὠρθώθησαν. Εἶτα στραφεῖς ἠρώτησε τὴν σύζυγόν του, τί ὦρα ἦτο. — «9 παρὰ 12 λεπτά» ἀπήντησεν ἡ σύζυγός του. — «Σὲ ἠρώτησα περὶ τῆς ὥρας, εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, διότι ὁ Φ. Α. ἀπέθανε. Τὸν εἶδα πρὸ μιᾶς στιγμῆς». Καὶ τῶντ' ὁ Φ. Α. εἶχεν ἀποθάνει τὴν ὥραν ἐκείνην ἀκριδῶς.»

Ὁ Ν. Ι. Σ. ἐξηγεῖ τὸ πρᾶγμα ὡς ἐξῆς. Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τοῦ Ὁ. Φ. Α. κατελήφθη ὑπὸ ζωηραῖς ἐπιθυμίας νὰ τὸν ἴδῃ διὰ τῆς δυνάμεως δὲ τῆς θελήσεώς του ἐνετύπωσεν ἐξ ἀποστάσεως τὴν εἰκόνα του εἰς τὰς αἰσθήσεις τοῦ φίλου του.

Ἰδοὺ ἑτέρα ἀφήγησις ἐπιβεβαιωθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου Φόρστερ καὶ ἐξακριβωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν μελῶν τῆς εταιρίας :

«Εἶμαι κηπουρὸς ἐν Σάβστον. Ὅταν ἐπιστρέφω ἐκ τῆς ἐργασίας μου διέρχομαι πάντοτε διὰ τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Hixton. Ὅταν τὴν 8 Μαΐου ἐπιστρέφων εἰσῆλθον εἰς τὸ κοιμητήριον παρετήρησα πρὸς τὸν τάφον τοῦ Φρέβελ καὶ εἶδον τὴν κυρίαν Φρέβελ ἀκουμβούσαν εἰς τὸ κιγκλίδωμα τοῦ τάφου, καὶ ἐνδεδυμένην κατὰ τὸ σῆνθηδες μαῦρα ἐνδύματα. Μὲ παρετήρησε κατὰ πρόσωπον. Τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦτο λευκότατον, λευκότερον τοῦ συνήθους. Τὴν ἐγνωρίζον καλῶς διότι εἶχον χρηματίσει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐπί ἰκανὰ ἔτη. Ἰπέθεσα ὅτι εἶχεν ἔλθει, ὡς ἔπραττεν ἐνίοτε, ἵνα εἰσέλθῃ εἰς τὸ μαυσωλεῖον. Ἐνόμισα δὲ ὅτι ὁ τέκτων Βίλ ἦτο ἐντὸς τοῦ τάφου καὶ ἐπιδιώρθωνέ τι. Περιῆλθον τὸν τάφον διὰ νὰ ἴδω ἂν ἦτο ἀνοικτὴ ἡ θύρα του, μὴ παραλείπων νὰ παρατηρῶ τὴν κυρίαν Φρέβελ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἔστρεψε τὸ πρόσωπον καὶ μὲ παρετήρησεν. Αἶφνης ἐσκόνταψα καὶ ἀπέστρεψα ἀπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα· ὅταν δὲ ὕψωσα τοὺς ὀφθαλμούς εἶχε γείνει ἄφαντος. Ἦτο ἀδύνατον νὰ εἶχε φύγει ἐκ τοῦ κοιμητηρίου, διότι, ἂν ἐξῆρχετο θὰ διήρχετο πρὸ ἑμοῦ. Ἀλλὰ καίτοι ἐξῆτασα πανταχοῦ, δὲν τὴν εὔρον. Μὲ κατέλαβε τρόμος. Παρετήρησα τὸ ὥρολόγιόν μου. ἦτο 9 1/2. Ἐπιστρέψας ἔμαθον ὅτι ἡ κυρία Φρέβελ εἶχεν ἀποθάνει αἰφνιδίως τὴν 7 1/2 μ. μ. »

Ἡ κυρία Κόξ διηγήθη τὰ ἐξῆς : «Ὁ ἀδελφός μου εὐρίσκειτο εἰς τὸ Τογκίνον. Τὴν νύκτα τῆς 21 Αὐγούστου 1869 ὁ υἱός του, παιδίον ἑπταετής, εἶχε κατακλιθῆ εἰς παρακείμενον κοιτῶνα. Αἶφνης τὸν εἶδον μετ' ἐκπλήξεως εἰσερχόμενον δραματικῶς εἰς τὸν κοιτῶνά μου καὶ κραυγάζοντα : «ὦ θεία μου ! εἶδα τὸν μπαμπᾶ κ' ἐγύριζε γύρω 'στὸ κρεβάτι μου !» Τοῦ εἶπον : «Θὰ ὀνειρεύθῃς, παιδί μου». Ἀλλ' αὐτὸς ἐπέμενε καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸν κοιτῶνά του. Ἐναγκάσθη λοιπὸν νὰ τὸν κρατήσω εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Αἶφνης περὶ τὴν 10 ἢ 11 ὥραν, ἐνῶ ἤδη εἶχον κατακλιθῆ καὶ ὁ ἀνεψιός μου ἐκοιμάτο, εἶδον εὐκρινῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐστίας, πρὸς μεγάλην μου ἐκπλήξιν, τὸν ἀδελφόν μου καθήμενον ἐπὶ τινος καθέκλας καὶ θανασίμως ὠχρόν. Τόσον δ' ἐτρόμαξα ὥστε ἐκρυσά τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα. Μετὰ μικρὸν ἤκουσα εὐδιακρίτως

τὴν φωνὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου καλοῦσάν με. Ἡ κλήσις ἐπανελήφθη τρεῖς φορές. Ὅταν ἐτόλμησα νὰ παρατηρήσω καὶ πάλιν, εἶχε γείνει ἄφαντος. Διὰ τοῦ ἐπομένου ταχυδρομείου μᾶς ἀνηγγέλη ἐκ Τογκίνου ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ μου, συμβὰς τὴν 21 Αὐγούστου 1869».

Ὁ στρατηγὸς J. C. H. διηγεῖται τὰ ἀκόλουθα :

«Εὐρισκόμεν ἕνεκεν ὑπηρεσίας εἰς τὰ νότια τῆς Βορμάνης, ὡς μόνην κατοικίαν ἔχων σκηπὴν στρατιωτικὴν. Οἱ γονεῖς μου καὶ ἡ μόνη μου ἀδελφὴ, ἡλικίας 22 ἐτῶν, κατόικουν ἐν Κ. ἀπηγεῖτο δὲ μία ἐβδομάς διὰ νὰ φθάσωσι μέχρις ἑμοῦ αἱ ἐπιστολαὶ τῆς ἀδελφῆς μου μεθ' ἧς εἶχον τακτικὴν ἀλληλογραφίαν. Τὴν 18 Ἀπριλίου ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς μητρός μου, ἣτις μοῦ ἀνηγγέλλεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου ἦτο ἀδιάθετος, διὸ ἀνέβαλε νὰ μοῦ γράψῃ μετὰ τὸ ἐπόμενον ταχυδρομεῖον. Ἡ ἐπιστολὴ οὐδὲν εἶχε τὸ ἀνησυχητικόν. Μετὰ τὴν τακτικὴν ἐργασίαν, ἐπανεῆλθον εἰς τὴν σκηπὴν μου. Ἐνῶ δὲ περὶ τὴν δευτέραν ὥραν ὁ γραμματεὺς μοὶ ἀνεγίνωσκεν ἔγγραφα τινὰ, τὰ ὅποια ἀπερρόφων ἐντελῶς τὴν προσοχὴν μου, εἶδον αἶφνης τὴν ἀδελφὴν μου διελθοῦσαν ἐκ τῆς μιᾶς θύρας τῆς σκηπῆς καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς ἑτέρας. Ἡ ὄψασίς αὐτῆς μοῦ ἔκαμε τοιαύτην ἐντύπωσιν, ὥστε ἐσχημάτισα τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου εἶχεν ἀποθάνει. Καὶ τῶντι, καθ' ἃ μοὶ ἔγραψαν κατόπιν οἱ γονεῖς μου, εἶχεν ἀποθάνει κατὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὴν εἶδον».

Ὁ στρατηγὸς προστίθεισιν ὅτι οὐδέποτε ἄλλοτε εἶδεν ὄψασίαν καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν.

Πλεῖστα ἄλλα τοιαῦτα παραδείγματα ἀναφέρουσιν οἱ συγγραφεῖς τῶν *Τελεπαθικῶν Παρακρούσεων*. Συνδυάζων δὲ τις αὐτὰ μετὰ τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ καὶ τὰ ἄλλα μυστηριώδη ψυχολογικὰ φαινόμενα, δὲν δύναται νὰ μὴ εἴπῃ : «Ἰπάρχει κατι τι εἰς αὐτὰ !» Τὸ κατι τι δὲ τοῦτο φαίνεται ὅτι θὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφετηρία μεταφυσικῆς ἐπιστήμης θετικῆς, ἣτις θὰ στηριχθῆ ἐπὶ γεγονότων, φαινομένων καὶ πειραμάτων. Διατί τάχα ὄχι : Ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια προσπαθεῖ νὰ ἀρπάξῃ τὸ μέγα μυστικὸν τῆς φύσεως. Ἀλλὰ πλησιάζομεν νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ μυστήριον τῶν μυστηρίων ἢ θὰ παρέλθῃ ἀκόμη πολὺς χρόνος : Ἐπιπλέον ὁ Μιλήσιος ἀνεκάλυψεν ἡμέραν τινὰ ὅτι τὸ ἤλεκτρον εἶλε τὰ ἑλαφρὰ σώματα ἢ ἀνακάλυψις αὐτῆς ἦτο τὸ πρῶτον σπέρμα τῆς ἐπιστήμης τοῦ ἤλεκτρισμοῦ· ἀλλὰ μέχρις οὗ ἐκόλασθη τὸ σπέρμα ἐκεῖνο, παρήλθον περὶ τὰ δισχίλια ἔτη.

K.

